DANIELLE STEEL

Gyanúsítottak

Danielle Steel

Gyanúsítottak

Mæcenas

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Suspects*
Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of
Random House, a division of Penguin Random House LLC, in 2022
Copyright © 2022 by Danielle Steel
All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form

Translation copyright © 2025 by Sóvágó Katalin
Cover design: *Derek Walls*
Cover images: © *Christie Goodwin*/Arcangel (street scene),
© *Westend61*/Getty Images (couple)

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *Sóvágó Katalin*

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2025
honlap: www.maecenaskiado.hu

Csodálatos gyermekeimnek,
Trevornak, Toddnak, Beatrixnek, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának,
akik a világ összes kincsénél
értékesebbek számomra.
Ti hoztok fényt az életembe.

Éljetek örökké békében és biztonságban,
kerüljenek el benneteket messze a bajok,
kísérje áldás minden lépéseteket.

Jobban szeretlek benneteket,
semhogy azt szavakkal el lehetne mondani,
irántatok érzett forró szeretetem lángja
az egeknél is magasabbra ér.

Mami/d.s

GYANÚSÍTOTTAK

Első fejezet

Pierre de Vaumont feltűnően komoly és elegáns jelenség benyomását keltette, amikor kilépett párizsi lakásából a bal parti rue Jacobon, az elit által lakott hatodik kerületben. Utálta a korai repülőjáratokat, rendszerint mégis ilyenekkel utazott, valahányszor NewYorkban voltak megbeszélései. Még déli tizenkettő sem lesz, amikor megérkezik New Yorkba, így marad ideje egy munkaebédre, délután pedig tárgyalásokra. A nagyvilági eseményekhez, fontos vacsorákhoz vagy diszkrét összejövetelekhez viszont, amelyek olykor ízléstelenné fajultak, ha Pierre társaságának ahhoz volt kedve, szívesebben vette igénybe az esti járatokat. Sokoldalú volt, nyitott úgyszólván mindenre.

A magas, karcsú, jóképű, negyvenhat éves férfi, akinek szőke haja már deresedett, afféle kapcsolatközvetítő volt. Összehozott embereket, hogy megkönnyítsen bizonyos rendhagyó üzleteket a legkülönfélébb területeken, a legvaló-

színűtlenebb témakörökben. Mind Európában, mind a Közel-Keleten mindenkit ismert, akit érdemes volt, sőt kapcsolatai immár kiterjedtek Ázsiára és a dúsgazdag kínai üzletemberekre is. Szinte minden ismerőse milliárdos volt. Pierre de Vaumont jutalékokból fedezte életének roppant nagyvonalú költekezését. Amivel foglalkozott, az nem volt törvénytelen, bár olykor a tisztesség határát súrolta. Minél vakmerőbb kockázatot vállalt, annál több pénz folyt be a kasszába, és annál magasabb hasznot hozott. A legkülönbözőbb csoportokkal volt találkozója New Yorkban, ahol csak pár napot tervezett tölteni, attól függően, menynyire lesznek sikeresek amerikai megbeszélései.

Masszívan érdekelt volt a divatban, a luxuscikkekben, az ingatlanban, a technológiában és az olajban. Hosszú évekig tartó, szívós munkával küzdötte fel magát kulcspozíciókba, hogy képes legyen összehozni a megfelelő személyeket, amiért csinos jutalékot kapott. Nem neki kellett hajszolnia másokat a kapcsolataikért. Már nem. Az utóbbi húsz évben kiépítette üzletét, és fényesre csiszolta szakértelmét. Feltalálta magát minden helyzetben, és szinte mindenféle üzletet kész volt elvállalni.

Európában kezdett dolgozni, azután kiterjesztette működését Ázsiára, mert Hongkongban nőtt fel, ahol az apja a diplomáciai testület tagja volt. Húsz-egynéhány éves korában, az apja halála után visszatért Franciaországba. Az anyja még

akkor meghalt, amikor Pierre egy angliai bentlakásos iskolában tanult. Nem volt családja, se kapcsolatai, se gyerekei. Az apja hagyott rá valamenynyi pénzt, de közel sem annyit, ami garantálta volna az általa áhított életstílust, így hát használta az eszét. Mindig is jó életet akart, irigyelte a gazdagokat, és meglehetősen költséges ízlése volt.

Folyékonyan beszélte a mandarint és a kantonit. Az utóbbi két évben pedig több nagyon előnyös üzletet kötött Oroszországban, mert oroszul is jól beszélt. Szexuális gusztusa rugalmas és képlékeny volt. Gyakran mutatkozott közismert, gyönyörű nőkkel, köztük számos férjes asszonynyal, de alkalmanként a roppant vonzó fiatalemberek közeledését sem utasította vissza. Klienseinek nem lehetett olyan kedvtelésük, hogy Pierre ne szállított volna számukra készségesen – ehhez megvoltak a kiváló kapcsolatai. Ha kellett, kaméleon volt. Megbízható forrásokból származó, nehezen megszerezhető adatai jól jöttek az ügyfeleinek. Kellemes arca és ösztönös eleganciája csak tovább javította az imázsát, és sokkal fiatalabbnak látszott a koránál. Mulattatta, hogy ismerősei „házasságszerzőnek" titulálják, noha nem volt érzelmes, és nem érdekelte a hagyományos románc. Sok szempontból igen furcsa ember volt, és ügyesen kihasználta a politikai erőviszonyokat a dúsgazdagok körében. Nem finnyáskodott; nem érdekelte, kik a megrendelői, és hogyan szerezték a pénzüket.

Mindenki vágyott Pierre de Vaumont ismeretségére. Aki számított, az neki mind az ismerőse volt, vagy legalábbis hallott róla. Megvolt benne a franciák eleganciája, a britek diszkrét férfiassága, egy csipet olasz szexepillel fűszerezve. Tökéletes udvaronc lett volna XVI. Lajos korában, mert valósággal lubickolt az intrikákban.

A repülőtérre menet makulátlan szabású, sötétkék öltönyben, a londoni szabója remekében foglalt helyet a Bentley hátsó ülésén. Az a sofőr vezetett, akit Pierre akkor alkalmazott, ha éppen sofőrre volt szüksége. Amikor azonban diszkrécióra vagy inkognitóra tartott igényt, maga ült a volánhoz. Roppantul élvezte az élet finomabb oldalát.

A Charles de Gaulle repülőtéren a VIP-személyzet két embere már várta a járdán a Bentley-t. A földi személyzet két tagja is futott az üdvözlésére, amikor Pierre érkezését megerősítették. Közismert volt a kedvenc légitársaságánál. Pogyászát szélsebesen vitték feladni, aztán elkísérték az első osztályú hall egyik különszobájába, ahol terített asztal várta a kedvenc finomságaival. Pierre ivott egy csésze erős kávét, evett némi gyümölcsöt, kinyitotta a számítógépét, és miután köszönetet mondott a kiszolgáló személyzet hadának, beletemetkezett a monitoron látottakba. Ő volt az utolsó felszálló, mert így szerette; első osztályú ülését elfüggönyözték, hogy senki se zavarja. Millió mérföldet repült már; összes passzió-

ját számontartották a légitársaság VIP-aktájában, és közölték őket a repülőgép személyzetével.

Több értekezletét beütemezték New York-ban, amelyek után pár nappal, de maximum egy hét múlva tervezte a visszatérését Párizsba. Nála ez hosszú időnek számított. Előfordult, hogy ugyanazon a napon repült oda-vissza egy-egy fontos konferencia miatt. Szerette személyesen intézni az ügyeit, nem szívesen választotta sem az e-mailt, sem az SMS-t, sem a telefonálást. Lenyűgöző egyéniség volt, amit ki is használt, hogy elérje a céljait.

Pierre de Vaumont az első osztályú hall különszobájában itta a második kávéját, amikor odakint, a járda mellett megállt egy Mercedes. Sofőr vezette. Az első ülésről kiszállt egy férfi, nyilvánvalóan testőr. A hátsó ülésen egy karcsú nő várakozott, aki széles karimájú fekete kalapot és sötét szemüveget viselt. A testőr elvitte az asszony útlevelét az első osztályú pulthoz, hogy bejelentkezzék. A személyzet a pultnál nyomban bólogatott, amikor meghallották a nő nevét, és minden további kérdezgetést mellőzve engedélyezték a bejelentkezést. Ismerték az eljárásokat, és a félreértések elkerülése végett idejében értesítették őket az asszony érkezéséről. A hölgy a legjobban megbecsült ügyfeleik közé tartozott; még de Vaumont-nál is nagyobb becsben tartották.

Theodora Morgannek egy év óta ez volt az első útja. Alapítója és nagyon sikeres tulajdonosa

volt a Theo.comnak, a jól bejáratott internetes üzlethálózatnak, amely rekordokat döntögetett világszerte. Egy éve, amikor harminchét éves volt, a világ legsikeresebb üzletasszonyai közé sorolták. Ő maga is divatikonnak számított, és nem győzték fényképezni, ha megjelent a nyilvánosság előtt, noha Theo tudatosan igyekezett a minimumra csökkenteni a feltűnést, főleg az elmúlt évben. Nemrég elhunyt férje, Matthieu Pasquier, több mint egy tucat világmárka tulajdonosa, maga is a luxuscikkek egyik elismert, többszörös milliárdos fejedelme volt. Akkor ismerkedtek meg, amikor a Harvardon frissen végzett, huszonkét éves Theo belevágott első vállalkozásába. A semmiből kezdte, de gyorsan sikerre vitte üzleti modelljét. A pénzügyi és üzleti sajtó mind gyakrabban írt róla.

A könyörtelen üzletember hírében álló Pasquier okvetlenül találkozni akart a lánnyal. Huszonöt évvel volt idősebb Theónál, akinek vakmerő, szilaj, újító üzleti elképzeléseibe ugyanúgy beleszeretett, mint szelíd, ifjú szépségébe. Rövid udvarlás után, egy év múlva összeházasodtak. Házasságuk tizennégy évig tartott. Theo a harmadik felesége volt a gyermektelen Pasquier-nak, akit még jobban elbűvölt azzal, hogy esküvőjük után tíz hónappal megszülte a fiukat, Axelt.

Theót a saját családjának története felkészítette a házasságra egy idősebb férfival. Az ő szülei között majdnem húsz év volt a korkülönbség,

mégis szerető, szilárd kapcsolat fűzte össze őket, amelyben egyszülött lányuk valósággal kivirult. A serdülő Theo jobban kedvelte a felnőttek társaságát, egészen addig, amíg ő maga is fel nem nőtt. Szülei, ha csak tehették, bevonták az életükbe a csendes lányt, aki eminens tanuló volt. El is várták tőle a jeles eredményeket, és biztatták a kiválóságra. Apja, akinek imponáltak az üzleti sikerek, minden tőle telhető módon támogatta Theo vállalkozói álmait, és segített a lánynak, hogy valóra válthassa őket.

Theo a főiskolán több időt szentelt üzleti terveinek, mint a barátkozásnak. Kapcsolatát egy érett férfival, a luxuscikkek lángelméjével, mintha neki találták volna ki. Szülei kezdetben tartózkodtak, és kissé aggodalmaskodtak, de idővel ők is elfogadták a kapcsolatot.

Theo már akkor tűrhetően beszélt franciául, amikor megismerkedett Matthieu-vel. Tudását olyan szorgalmasan gyarapította, hogy egy év múlva simán elboldogult az üzleti és a társasági nyelvben egyaránt, így nem okozott nehézséget számára, amikor követte Matthieu-t Párizsba. Kezdetben hiányzott neki Amerika, ám Párizs hamarosan az otthona lett, amelyet jobban kedvelt New Yorknál.

Odaadó anya volt, aki gyakran otthonról dolgozott. Ragyogó tehetségnek bizonyult az üzletében, amelyet Matthieu kérlelése ellenére sohasem egyesített a férje birodalmával. Őrizte

a szakmai függetlenségét, noha szerető feleség volt, és jó anyja egyetlen gyermeküknek, az imádott Axelnek. Az üzlet volt a szenvedélye, Matthieu a tanítója és a barátja, és a házasságuk szilárd alapokon állt. A ragyogó szépségű Theo sohasem nézett más férfira.

Ez az idill brutális véget ért egy éve, amikor Matthieu-t a fiukkal együtt elrabolták a vidéki kastélyukból, miközben Theo bent a városban dolgozott.

Időnként Matthieu és Theo is a tervezettnél tovább volt bent a munkahelyén, nemegyszer éjszakába nyúlón. Ilyenkor az a szülője vitte haza a gyereket a Párizs melletti kastélyba, aki előbb szabadult, és a másik később követte őket. Matthieu szívesebben töltötte családjával hármasban a hétvégét; ilyenkor a személyzet is kimenőt kapott. Ebben Theo is egyetértett vele. Egész héten alkalmazottak nyüzsögték körül őket; péntek este, szombaton és vasárnap jólesett az egyszerű élet, amikor a maguk emberségéből kellett boldogulniuk. Olykor Axel is elhozta valamelyik barátját, elrablásuk estéjén azonban nem. Az egész família nagyra tartotta a magányt és a családi körben töltött időt, amely annyira különbözött a hétköznapok nyomásától.

Azon a végzetes hétvégén Theónak kései értekezlete volt, amelyet nem mondhatott le, úgyhogy alkonyatkor Matthieu vitte haza Axelt a kastélyba. Ám amikor kevéssel este nyolc után Theo

megérkezett, egyiküket sem találta. Alex egyik futócipője a bejárati lépcsőn hevert. A főbejáratot nyitva hagyták. A nyomok dulakodásra utaltak. Theo rémülten dobogó szívvel hívta fel a rendőrséget. Azok a helyszíni szemle után értesítették a DGSI-t, vagyis a Direction Générale de la Sécurité Intérieure-t, a Belbiztonsági Főigazgatóságot, az FBI francia megfelelőjét. Mivel pedig azok találtak egy üres orosz cigarettásdobozt, továbbították az ügyet a DGSE-nek, a Direction Générale de la Sécurité Extérieure-nek, azaz a Külbiztonsági Főigazgatóságnak, a francia CIA-nak. Onnantól fogva gyanították, hogy az emberrablók külföldiek voltak.

Az üres orosz cigarettásdobozt egy félreeső helyen találták, az emberrablók vélhetőleg ott lapítottak, várva Axelt és Matthieu-t. Amikor elkezdődött az alkudozás, bevontak egy tolmácsot is, hogy megkönnyítsék a tárgyalást az emberrablókkal, akik valóban orosznak bizonyultak. Továbbra is a DGSE vezette a nyomozást, amint az olyan esetekben szokás, amikor a bűnözők idegen állampolgárok. Külföldi informátorok segítségével próbálták kideríteni a személyazonosságukat, ám azok nem szolgálhattak perdöntő adatokkal arra nézve, hogy ki rendelte el az emberrablást. A DGSE-nek csak sejtései voltak, de semmiféle megbízható bizonyíték nem állt a rendelkezésére, az orosz hatóságok pedig nem támaszthatták alá

tényekkel az elméleteket. Ez nem volt elegendő alap a letartóztatáshoz. A bűnözők, akik elrabolták Axelt és Matthieu-t, felszívódtak a ködben.

Az apát és a fiút, mint azt a szomszéd gazda megfigyelte, hat személy hurcolta el, akik maszkot, illetve a fejet-arcot eltakaró balaklavát viseltek, és egy furgonnal meg egy személyautóval távoztak a helyszínről. A furgont és az autót megtalálták egy közeli faluban, mind a kettő lopott volt. Matthieu-nek és Axelnek egyik járműben sem volt nyoma.

Másnap elkezdődött az alkudozás a százmilliós váltságdíjról. A rendőrség ügyetlenkedett: próbálták húzni az időt, hogy kideríthessék, kik a tettesek, de nem sikerült. A hatóságok a fizetés elodázásával próbálkoztak, s közben lázasan nyomozták, hol tarthatják az apát és a fiát. Theo könyörgött a rendőrségnek, hadd fizesse ki a váltságdíjat, ami simán kitelt volna a férje és az ő vállalkozásából. Végül engedélyeztek neki ötvenmilliót, a fele összeget, abban bízva, hogy így időt nyernek Matthieu, Axel és a bűnözők felkutatására. A fele összeg nemcsak felbőszítette az emberrablókat, de pánikba is estek tőle. Egyáltalán nem viselkedtek profi módon: idegesek voltak, kapkodtak, veszekedtek egymással és a rendőrökkel. Ez így tartott tizenhét idegtépő napig, Theo életének ezek voltak a leghosszabb napjai.

Mint egyes szakértőktől időközben megtudta, az emberrablások többségét a bűnözők szak-

szerűen intézik, rendszerint valamilyen személyes vagy politikai indokból, és az áldozatokat haladéktalanul szabadon engedik a váltságdíj kifizetése után. A rendőrség azonban meggyőzte Theót, hogy efféle dilettáns bűnözők esetében a férje és a fia életét kockáztatja, ha azonnal kifizeti az összes követelt pénzt. Theo pedig hitt nekik, amit később keservesen megbánt. Túl sok ügynökség folyt bele ebbe az ügybe, túl sok vélemény ütközött egymással. A rendőrség további időhúzás céljából átadta a fele váltságdíjat a bűnözőknek, abban a hitben, hogy így több adatra tehetnek szert. Nem így történt. Az emberrablók pánikba estek, megölték a váltságdíjat hozó két rendőrt, fogták a pénzt, és futottak. De mielőtt távoztak volna a helyszínről, még megölték Matthieu-t és Axelt, és eltemették őket egy frissen ásott gödörbe, pár mérföldre a kastélytól, hogy biztosan rájuk találjanak.

A golyó ütötte sebekből, Alex ruházatának az apjáén talált szálaiból és a halál beálltának időpontjából a rendőrség megállapította, hogy a fiút az apja karjaiban lőtték agyon, Matthieu-t kis idővel később. A holtakra hamar rábukkantak, akárcsak a két rendőrre a váltságdíj átadásának helyszínén. Az ezt követő napok a bánat és a kétségbeesés ködévé folytak össze Theo emlékezetében. Egy teljes évre elvonult a világtól, otthonról irányította a vállalatait, kizárólag a saját cégvezető igazgatójával és Matthieu-ével állt szóba. Fontol-

gatta, hogy nem lenne-e jobb, ha mindent kiárusítana. Miután elvesztette a férjét és a fiát, az élete is elvesztette az értelmét.

Az elmúlt évben Európában sehol sem akadtak a váltságdíj nyomára. A DGSE-nek semmivel sem volt több bizonyítéka, mint Matthieu és Axel halálának napján. Felmerültek kósza gyanúk, de sohasem kőkemény tények, és a váltságdíj megjelölt bankjegyei is nyomtalanul eltűntek. Az emberrablók, noha úgy viselkedtek, mint az amatőrök, simán megúszták a láthatólag tökéletes bűntényt, Theo pedig ott maradt a szívszorító eredménnyel.

Hónapokig nem tette ki a lábát párizsi otthonából. Ügyvezető igazgatójának, Jacques Ferriernek végül sikerült rábeszélnie, hogy térjen vissza a munkához, mert meg kellene oldania néhány problémát, amit senki más nem intézhetett a Theóéhoz mérhető hatékonysággal. Az asszony kelletlenül igent mondott, és meglepetésére a munka helyrezökkentette. Ez olyasmi volt, amit ismert, és amit értett. A vérében volt a problémamegoldás a Theo.comnál és Matthieu cégeinél. Így legalább nem kellett pusztító veszteségeire gondolnia, legalábbis az irodában töltött órákban. Utána hazament az üres lakásába, a kísértetekhez.

Ferrier ügyvezető a munkán keresztül akarta visszahozni Theót az emberek világába. Felhívta az asszony figyelmét ideiglenes pop-up üzleteikre, amelyek akkoriban szerveződtek Dallasban, L.A.-ben és New Yorkban. Rengeteget kellett

dolgozni rajtuk, viszont nagyon hatékony eszközei voltak az új vevők vonzásának és az értékesítések növelésének, amelyek világszerte ismertté tették a márkát. Theo valóságos bűvésze volt a műfajnak. Ha nem is volt éppen csúcsformában, akkor is tévedhetetlenül ízléses ötletekkel dicsekedhetett. Egy évvel a tragédia után lassan visszatalált régi énjéhez, és keményen dolgozott a három pop-up megnyitásán. Sok pénzt emésztettek föl, de minden centet megértek.

Theo, noha amerikai volt és New Yorkban nőtt fel, életének már csaknem a felét leélte Franciaországban, ezért egyesíteni tudta az európai és az amerikai ízlést. Amikor feleségül ment Matthieuhöz, virágzó üzletét átköltöztette New Yorkból Párizsba. Ez is lehetővé tette szenzációsan sikeres vállalkozásának gyarapodását. Matthieu adott neki irodát egy épületben, ami az ő tulajdona volt, Theo viszont sohasem adott neki semmiféle részesedést, ami mulattatta a férjét. Szeretett azzal dicsekedni, milyen kemény és okos felesége van. Theo apja befektetési bankár volt, aki alaposan megtanította a lányát a jó üzlet és vállalkozás alapelveire. Theónak a közgazdaság volt a főszakja a Harvardon, ahol kiváló minősítéssel végzett. Azt tervezte, hogy üzleti továbbképzésre megy, ám előbb belevágott a vállalkozásába, amely szédületes ütemben fejlődött. Páratlan gyakorlati érzéke volt, szöges ellentétben nőies, szelíd bájával, ami megtévesztette az embereket,

főleg az európai férfiakat. Azt hitték, kihasználhatják Theót. Matthieu-nek azonban több esze volt annál, élvezettel figyelte a feleségét, ahogy vaskézzel kormányozott. Gyakran kikérte Theo tanácsát a luxuscikkek témájában, és az asszony mindig kiváló tanácsokat adott. Ebben segítette őt kifinomult ízlése és kiforrott stílusa. Házasságuk a kölcsönös csodálaton és tiszteleten alapult.

Theo légüres térben, magányosan, néma csenddel körülvéve élt az elmúlt évben. Ritkán hagyta el párizsi otthonát, és az emberrablás óta nem tette be a lábát a kiürített, lezárt kastélyba, amely megtelt szörnyű emlékekkel. Csupán a két óriásvállalat ügyvezető igazgatóival tanácskozott, akik figyelemmel kísérték az üzleti fejleményeket. Az idő hátralevő részében úgy bolyongott otthonában, mintha ő is kísértet lenne, gondolatban újra és újra lejátszva, ami történt, és elképzelve, mi történhetett volna másként. A francia hatóságok mindenben tévedtek, és katasztrófa lett a vége.

Annak idején a rendőrség „sajnálatos balesetnek" minősítette Axel halálát, ami csak azt bizonyította, hogy az elkövetők amatőrök. A profik sokkal gyakorlatiasabban jártak volna el, hamar egyezségre jutva Theóval. Se Matthieu-nek, se Axelnek nem esett volna baja. Francia, brit és más európai hatóságok hivatalos ügynökei és besúgóinak hálózata kereste a tetteseket és a válaszokat immár egy éve, mindhiába. Senki sem tudta, kik

voltak az emberrablók, vagy hova lett az ötvenmillió euró, amit Theo Morgan kifizetett. Nekik száz kellett. A rendőrség és a DGSE egyetlen indítékot látott: a bosszút egy félresikerült üzlet miatt.

Matthieu régebben ódzkodott az oroszországi terjeszkedéstől. Az orosz gazdaság agyaglábakon állt, üzleti szokásaik megbízhatatlanok, gyakran sötétek voltak. Ekkor megjelent a gyanakvó Matthieu-nél egy orosz beruházó, és felajánlott százmillió eurót két luxusáruházra Oroszországban. Matthieu-nek egyre jobban tetszett az ötlet, olyannyira, hogy végül jobb belátása ellenére belement. Dmitrij Alekszandrov, a beruházó, maga is milliárdos, jól ismerte az orosz piacot. Nem volt titok, hogy ott rengeteg a pénz és az ember, akik alig várják, hogy ezt a pénzt elköllhessék.

A két áruház megépítése hamarosan lidércnyomássá fajult. Szórták az eurót a megvesztegetésre, húzták-halasztották az építkezést, a kiadások az eget verték, a minőségi építőanyagokat kicserélték selejtes vacakokra. Matthieu-nek végül elege lett, és még a nagyáruházak megnyitása előtt kiszállt az üzletből. Ez sokkal bölcsebb döntés volt, mint tovább pazarolni a pénzt az építkezésre, ami sokkal többet elnyelt annál a kétszázmillió eurónál, amit Matthieu már ráköltött. Rengeteget veszített, mégis fellélegzett, amikor kiszállt. Beruházójuk nem viselkedett ilyen higgadtan. Odalett a százmilliója, sőt még annál is valamivel több. Matthieu sztoikus nyugalommal

vette tudomásul a saját veszteségét, jóllehet ezt meg is engedhette magának. Beruházójuk viszont lármásan hirdette, hogy tönkrement – ezt azonban Matthieu nem hitte el.

Akárki rendelte is meg az emberrablást és a gyilkosságokat, az a francia hatóságok szerint keményen meg akarta büntetni Matthieu-t, amiért visszatáncolt, és a váltságdíjjal akarta pótolni a veszteséget. A rendőrség azon a véleményen volt, hogy a pénz már meg is találta az útját Dmitrij Alekszandrov, a legfőbb beruházó zsebébe. Alekszandrovnak masszív alvilági kapcsolatai voltak, amelyek védelmezték, gyakorlatilag hozzáférhetetlenné tették. A besúgók szerint Matthieu és Axel csak hasznos gyalogok voltak a sakktáblán, a zsarolás eszközei, azzal a feladattal, hogy visszajuttassák a pénzt Alekszandrovhoz, ha már a két áruházat nem sikerült felépíteniük. Csakhogy az elméletet senkinek sem sikerült bebizonyítania. Puszta feltevésként értékelték. A felbőszült beruházó pedig gazdag, sikeres ember lévén érinthetetlennek számított.

Axel és Matthieu halálhíre megrendítette a világot, és összeroppantotta Theót, ám újabb hírek híján a sztori lassan kikopott a sajtóból. A pénz továbbra sem került elő, és nem fogták el a bűnözőket sem, akik meggyilkolták az apát és a fiút. Nem szolgáltattak igazságot, és nem nyújtottak vigaszt az asszonynak, aki elvesztette a férjét és a fiát.

Elképzelhetetlen kínszenvedés volt visszatérni az életbe, de az ügyvezető igazgatónak végre sikerült rábeszélnie Theót, hogy utazzon el New Yorkba, és legyen jelen pop-up üzleteinek megnyitásán az Államokban. Senki sem értett annyira a szakmához és az ügyfelekhez, mint Theo. Egy éve nem mutatkozott a nyilvánosság előtt, és nem is adott hírt magáról, az ügyvezető azonban végül sikerrel járt: Theo visszatért. Noha egy cseppet sem volt elragadtatva az utazástól, belátta, hogy nem bujkálhat örökké. Jacques közölte vele, hogy ha folytatni akarja a vállalkozását, ismét a kezébe kell ragadnia a kormányt. Az első napok nagyon keservesek voltak a fájó emlékektől.

New Yorkban pazar, impozáns partit szervezett egy nagy PR-cég a tervek szerint két hétig üzemelő pop-up megnyitójára. Theónak semmi kedve sem volt hozzá, ugyanakkor mindenképpen látni akarta, hogy kifogástalan-e a berendezés, összhangban van-e az imázsukkal a díszítés és a légkör. A következő hetekben L.A.-ben és Dallasban is hasonló eseményeket terveztek, és ő azokat is ellenőrizni szándékozott. Nem ígérte meg, hogy ott lesz, nem értesített senkit, New Yorkban sem volt senki, akivel találkozni akart. A szülei meghaltak, a régi barátoktól elszakadt. Az üzlet olajozottan működött anélkül is, hogy ő mutatkozott volna a nyilvánosság előtt. A férje vállalkozása ugyancsak prosperált; hatéko-

nyan igazgatták ugyanazok a szakemberek, akik Matthieu életében dolgoztak a cégnek.

Matthieu nem volt többé, de olyan hatalmas és erős vállalatot teremtett, amely magától megállt a lábán. Theo tartotta a kapcsolatot a felső vezetéssel, és benne volt az igazgatótanácsban. Szorgalmasan dolgozott a kulisszák mögött, főleg azért, mert most már Matthieu vállalkozásának is ő volt a tulajdonosa, bár az igazat megvallva, ez sokkal kevésbé érdekelte, mint a saját márkája. Abba beleadta a szívét-lelkét, és ez tette piacképessé a termékeiket, ezért voltak népszerűek a vásárlók körében.

Nem hozták nyilvánosságra, hogy Theo New Yorkba megy felügyelni a megnyitást, és ő nem is óhajtott megjelenni az eseményen, sem előtte, sem utána. Éppen csak arról akart meggyőződni, hogy a raktár, amelyet egy vagyonért béreltek két hétre a Madison Avenue-n, kellőképpen látványos lesz. Egyszerre volt izgalmas és félelmetes ismét kitenni a lábát a nagyvilágba. Már hónapok óta a homályban élt. Vágyott a mozgalmasságra, de csak mint néző, és nem mint szereplő. Láthatatlan akart lenni.

Mivel az emberrablókat nem fogták el, testőrrel kellett utaznia, sőt, akkor is testőr kísérte, ha kitette a lábát a házból, akár csak egy sétára is. A testőrök gyorsan váltották egymást, amit Martine, Theo titkárnője szervezett meg. A testőrök között voltak rokonszenvesek és kevésbé rokon-

szenvesek, de Theo belátta, hogy védelemre van szüksége, mert van rá némi esély, hogy a bűnözők visszatérnek és lecsapnak. Távoli lehetőség volt, de a rendőrség szerint akkor sem lehetett semmibe venni.

Theo leginkább a szabadságát hiányolta, úgy érezte, be van zárva, annyi szabadsága sincs, hogy egyedül mehessen valahova. Mivel azonban Matthieu-től a világ egyik legnagyobb és legsikeresebb vállalkozását örökölte, tudomásul kellett vennie, hogy ugyanolyan kiszolgáltatott lett, mint néhai férje, sőt még annál is inkább, mert egy nő mindig sebezhetőbb ilyen helyzetben. A rendőrség valószínűtlennek tartotta, hogy ugyanaz a banda visszatérne, mivel azonban nem kapták meg a százmilliót, amit követeltek, nem lehetett kizárni a lehetőséget, hogy ezúttal Theót rabolják el. Az asszony ügyvédi felhatalmazást állíttatott ki, hogy amennyiben elrabolnák, az ügyvezető igazgatója minél előbb kifizethesse a váltságdíjat. Most már tudták, mire számíthatnak.

Tavaly voltak olyan percek, amikor Theo azt sem bánta volna, ha elrabolják. A fia nélkül nem volt miért élnie. Rettegett az előtte ásító hosszú évektől. Az üzlet sem volt elég, hogy lendületet és energiát adjon neki. Tulajdonképpen az ügyvezető igazgató fényes győzelmének volt tekinthető, hogy sikerült rábeszélnie a New York-i útra Theót, aki az utolsó percben igent mondott. Most az autójában ülve várta a tájékoztatást a ké-

sedelmes indulásról, és közben azon gondolkozott, mit kell tennie, amikor majd megérkezik. Állítólag kisebb műszaki hiba adódott a gépen. A légitársaság azt ígérte, hogy a lehető leghamarabb kijavítják. Theo nem bánta a késést. Nem voltak értekezletei és beütemezett tervei. Ő csak ellenőrizni akarta a végső kidolgozást, és meg akarta nézni a rendezvényt. A New York-i alkalmazottak nem is tudták, hogy felkeresi őket. Nem akart feltűnést és szenzációt. Csak azt remélte, hogy tud majd aludni a gépen, mert mostanában elkerülte a szemét az álom.

Pierre de Vaumont még mindig az első osztályú különszobában dolgozott a laptopján, és bosszankodott a késésen, ami miatt talán kénytelen lesz lemondani a villásreggelit. Már két kávét ivott. A földi személyzet nem zavarta fenséges magányában. A VIP csapata a különszoba ajtaja előtt ácsorgott.

Pascal Martin az asztalánál ült, ahonnan tizenöt éve látta el a Charles de Gaulle repülőtér biztonsági főnökének feladatát. Ezt a munkát az utóbbi időben agyonbonyolították különféle tragikus történések, mindenekelőtt a terrorizmus és a más repülőtereken végrehajtott véres merényletek. Kellett hozzá némi szerencse is, hogy a CDG eddig megúszta.

Pascal különösen utálta az Egyesült Államokba induló járatokon életbe léptetett, egyre ke-

ményebb előírásokat. Az USA belbiztonsági minisztériuma megkövetelte az Észak-Amerikába tartó gépeken a drákói szigort és a feltétlen engedelmeskedést a Tilalmi Listának. Megkövetelték a légitársaságok vezetőségétől és a repülőtéri hatóságoktól, hogy minden járatról készítsenek jegyzéket, amelyet az amerikai hatóságok lefuttatnak a számítógépeiken, kizárva az utazásból a nemkívánatos személyeket és a lehetséges terroristákat. Ez azt jelentette, hogy szinte minden járat késett, miközben arra vártak, hogy a belbiztonsági minisztérium, sőt kétes esetekben a CIA igazolja őket.

A mit sem sejtő utasoknak azt mondták, kisebb műszaki hiba adódott, amely varázslatos módon abban a pillanatban megjavult, mihelyt a jegyzéket ellenőrizték. Azokat, akik nem nyerték el az USA jóváhagyását, már a gépre sem engedték föl. Akik hagyták, hogy a gép felszálljon a belbiztonsági minisztérium áldása nélkül, azt kockáztatták, hogy az érkező nemzetközi járatot a kifutón teletankolják, és visszaküldik oda, ahonnan jött, anélkül, hogy egyetlen embert is hagynának kiszállni. Az utasok százai persze dühöngtek, Pascal pedig megtanulta, hogy jobb várakoztatni az embereket a késedelmes indulással, mint hazaküldeni őket egy megszakított útról. Az sokkal rosszabb.

Amerikában szabták meg a legkeményebben, hogy ki utazhat, és ki nem. Így tartották a hatá-

raikon kívül a veszélyes elemeket. Ezen is egyre szigorítottak. Előfordult, hogy egy személy kipécézése csak vaklárma volt, de még Pascal is egyetértett azzal, hogy jobb biztosra menni, jóllehet ez időnként kikészítette az idegeit. Az utóbbi három évben gyomorsavtúltengés és magas vérnyomás kínozta. Alig várta, hogy leteljen az öt év, ami elválasztja a nyugdíjtól!

Az amerikaiak zord biztonsági előírásai időigényesek voltak. Ráadásul nem lehetett megmagyarázni az utasoknak, miről van szó, mert hivatalosan senki sem ismerte be, hogy létezik egy Tilalmi Lista.

Felhívta az egyik nagy légitársaság földi személyzetének vezetője, hogy a korai New York-i járatuk első osztályának egyik utasát megjelölték lehetséges problémaként. Ráadásul a részletek meglehetősen elmosódottak. Az illető nem szerepel a Tilalmi Listán, amelynek létezését a belbiztonsági minisztérium tagadja, de a neve mellett felugró kód szerint pótlólagos megbízhatósági vizsgálatra van szükség, hogy beléphessen az Államokba. Újabb „szürkületi zóna”! Pascal ezeket utálta a legjobban. Ha leszállítják az illetőt a gépről, beperelheti a légitársaságot, mert kínos helyzetbe hozták, és üzleti tárgyalásokat mulasztott el miattuk. Ha fent hagyják, a gépet megfordíthatják, és visszaküldhetik New Yorkból Párizsba úgy, hogy egyetlen utast sem hagynak leszállni.

– A fene egye meg! – motyogta Pascal olvasás közben. Nagyon jól tudta, hogy ez mit jelent. „Kétes utas, pótlólagos engedély szükséges." New Yorkban éjszaka egy óra volt, Párizsban egy órán belül felszáll a gép. Ebben az időpontban nehéz lesz elcsípni a New York-i belbiztonsági minisztériumban valakit, aki engedélyt adhat. A gyomra émelyegni, görcsölni kezdett. Ez most már hozzátartozik a munkakörhöz. A felesége követelte, hogy korengedménnyel vonuljon nyugdíjba, de az volt a helyzet, hogy Pascal még mindig élvezte a foglalkozását, ha nem szembesült ilyen problémákkal.

Tudta, kit kell felhívni a belbiztonsági minisztériumtól a JFK repülőtéren, megvolt nála az illető telefonszáma. Utálta használni, ha nem adta elő magát igazi vészhelyzet, de könnyen azzá fajulhatott, különösen a légitársaság hitelessége szempontjából. Pillanatok alatt megtalálta az amerikai kolléga telefonszámát a mobilján. Vajon annak is magas a vérnyomása? Ám Pascal nem akart egyedül dönteni. A teher és a következmények túlságosan nehezek voltak ahhoz, hogy egyedül cipelje őket. Az ilyen hajnalokon nem élvezte a munkáját, és bánta, hogy nem maradt meg a katonaságnál. Mennyivel egyszerűbbek ott a dolgok! Kevesebb a „szürkületi zóna", amelyekkel szinte naponta szembesül a Charles de Gaulle repülőtéren.

*

Rafael Gonzales ébren volt, de még az ágyban feküdt. Arra várt, hogy hajnali kettőkor megszólaljon az ébresztő, és ő négykor indulhasson a munkába. Forgalmas hetek voltak mögöttük; a divatfesztiválra egész Európából csődültek a vendégek a zsúfoltságig megtelt gépeken, plusz ott volt még az ENSZ éves tanácskozása, amelyre minden országból sereglettek a delegátusok, többségük mentelmi joggal, ami tovább bonyolította a biztonság kérdését. Jöttek államfők és magas rangú tisztviselők, változatos okokból és megfontolásokból. Alkalmas idő volt, hogy a rosszfiúk is beosonjanak, és Rafael feladata volt, hogy ne hagyja lanyhulni a vámosok és a határőrök éberségét.

Megszólalt a mobilja. Azonnal fogadta a hívást.

– Itt Gonzales! – mondta zord és hivatalos hangon, mintha az íróasztalánál ülne, és nem az ágyában feküdne alsóban.

Pascal azonnal bemutatkozott, és elnézést kért a zavarásért.

– Nem gond – nyugtatta meg Rafe Gonzales. – Ma korán kezdek. Sok dolgunk volt.

– Nekünk is – sóhajtotta Pascal Martin.

– Mijük van? – tért a tárgyra Gonzales.

– Nem tudom, probléma-e vagy sem, de kaptunk egy figyelmeztetést egy induló járat első osztályának utasáról. Francia állampolgár. Átküldhetem e-mailben, amink van. Részletek nincsenek,

csak szükség van a pótlólagos engedélyükre ahhoz, hogy hagyjuk repülni. Halogattuk az indulást, amíg tudtuk.

– Küldje át, amijük van, és lefuttatom a rendszerben. Okozhatják másfajta körülmények, vagy már elavult a figyelmeztetés, és törölni kellett volna. – Mindketten tudták, hogy ez a legjobb forgatókönyv. A legrosszabb esetben Pascalnak meg kell küzdenie az iszonyú hasfájással, egy felháborodott utassal, és a légitársaság dühöngő tisztviselőivel. Ez is a munkával jár. – Adjon öt percet. Azonnal visszahívom, hogy ne kelljen tovább halogatnia az indulást.

– Hálásan köszönöm – mondta udvariasan Pascal. Rafe letette, azután riasztotta a repülőtéren az ügyeletes műveleti tisztet, hogy keressen rá az adatbázisukban Pierre Geoffrey de Vaumont-ra, hogy lássák, mit találnak, és várt. Charlie, a műveleti tiszt nem egészen három perc múlva jelentkezett.

– Nincs letartóztatás, nincs rovott múlt, semmi az Interpoltól. A jellemzés kissé homályos. Azt mondja, hogy de Vaumont befektető, és „kétes kapcsolatokat" ápol több orosszal is, akik közül egynek biztosan köze van az SZVR-hez, az orosz hírszerzéshez. Lehetséges, hogy azok figyelik. Nincs semmi, aminek az alapján kizárhatnánk a repülésből. Lehet, hogy csak amolyan „síkos fazon", aki ismeri az összes csibészt, vagy volt pár gyanús bulija, de semmi olyan, aminek az alapján

lefülelhetnénk – fejtegette Charlie a főnökének, aki bólogatott, és fürgén jegyzetelt. – Semmi olyan, amiért távol kellene tartani az USA-tól. Csak tudjunk róla.

Rafe a homlokát ráncolta, és azon töprengett, vajon elég-e ennyi kutakodás, vagy tovább kell ásnia?

– Kösz, Charlie – mondta szórakozottan. Egy percig mozdulatlanul ült, majd úgy döntött, valamivel többet akar megtudni de Vaumont-ról, mielőtt fölengedi a New York-i járatra. Tudta, hogy kit kell hívni, megvolt nála az illető száma is, és biztosra akart menni. Sietve tárcsázott, mert tudta, hogy Pascal Martin Párizsban várakozik, és neki kell eldöntenie, hogy mehet-e Pierre de Vaumont-t, vagy kizárják az utasok közül. Szörnyű rikácsolás lesz belőle, főleg akkor, ha az aggályuk alaptalannak bizonyul. Ez a de Vaumont nem tűnt veszedelmes fazonnak, de az ember sohasem tudhatja.

Ha otthon dolgozott, Mike Andrews bevette magát az irodának használt helyiségbe, főleg késő éjszaka, amikor csend volt, és behozhatta a lemaradását. A CIA rangidős nyomozója és a műveleti igazgatóság helyi kirendeltségének főnöke volt, amely elsősorban külföldön dolgozott, és a kémkedés, a terrorizmus, valamint a fegyverkereskedelem volt a szakterülete. Szükség esetén együttműködött a JFK repülőtérrel. Haditen-

gerész volt, a katonai hírszerzésnél dolgozott nyolc évig a főiskola után, aztán átirányították továbbképzésre a CIA-hoz a virginiai Langley-be. Negyvenkilenc éves korára a tizenkilencedik évet húzta le a Központi Hírszerző Ügynökségnél. Irodája átépített, jellegtelen raktárház volt Manhattanben, a Keleti Tizenhetedik utcában; az otthoni munkára bombabiztos komplett számítógépet szereltetett be, hogy könnyen hozzáférhessen a szükséges adatokhoz.

Andrews a munkájáért élt, és ezen kívül nem is volt más élete. Lakása is úgy nézett ki, akár egy iroda, csupasz falakkal és a használtan vett bútorok minimumával, ami épp elég egy agglegénynek. Megvolt benne minden, ami a magas rangú CIA-ügynökök többségére jellemző: a mestersége volt a házastársa, gyengéd kapcsolatok kilőve, egyetlen rokon a húg, családi kapcsolatok kilőve. Első tíz évében a CIA-nál titkosügynök volt Közép- és Dél-Amerikában, aztán berendezkedett otthon, a sivár legénylakásban a Boweryn. Heti hétszer huszonnégy órában elérhető volt, és bármikor lehetett hívni, mert nem orrolt meg érte. Rafe még így is elnézést kért, amikor Mike fölvette.

– Nyugi, még mindig dolgozom. Mit tehetek érted? – kérdezte Mike a kései órában is frissen.

– Azt hiszem, mi okék volnánk – felelte kissé habozva Rafe. – Csak felhívott a párizsi CDG biztonsági főnöke. Az egyik első osztályú utasuknál jelzett a komputerük. Idegesek, amióta

elkezdtük visszaküldözgetni a gépeiket. Habár elővigyázatosabbak is lettek. Ez az illető valami üzletemberféle, akinek talán van néhány kétes kapcsolata. Oroszok. Az egyik összeköttetésben lehet az orosz titkosszolgálattal. Oroszországban mostanában sűrűn tenyésznek a kémek. Nincs semmi különös az illetőről szóló jelentésben, nem volt dolga az Interpollal, nincs kitiltva az Államokból. Csak biztos akarok lenni abban, hogy nem követünk el hibát, és ha nem szükséges, akkor nem fordítjuk vissza a gépet a JFK-ról.

Mike figyelmesen hallgatott, és higgadtan felelt:

– Ebben nincs elég a járat feltartóztatásához vagy az utas eltávolításához. – Biztosra vette, hogy Rafe jól ítéli meg a helyzetet. – Úgy hangzik, hogy indíthatjátok. Lehet, hogy ez az alak egy görény, de abban, amit mondtál, semmi sem szólaltatja meg a vészcsengőt. Közöld velük, hogy az illető repülhet – mondta megnyugtató hangon.

Rafael még sosem találkozott vele személyesen, csak telefonon beszéltek, de már akkor rokonszenvesnek találta. Mike nem volt vészmadár, csak körültekintő és alapos. Közösen leszállíttattak már utasokat a gépekről, például egy venezuelai drogfutárt, meg egy szír házaspárt, akiket három hónappal később letartóztattak Angliában, mert bomba volt náluk. Abban az akcióban egy hajszál választotta el őket a golyótól. A szír asszony öngyilkosmellényeket varrt egy terrorista sejtnek London mellett. Ám Pierre de Vaumont

nyilvánvalóan nem ebben a ligában focizott, és egész más típus volt. Nem jelent komoly kockázatot, ha beengedik az Egyesült Államokba. Egy üzletembernél az orosz kapcsolatok nem elegendők ahhoz, hogy visszazavarják a vámnál.

– Örülök, hogy segíthettem – mondta Mike.

– Máris hívom a CDG-t, hogy kezdhetik a beszállást – felelte Rafe.

– Biztosan örülnek neki – szólt Mike, aztán mindketten letették a telefont. Rafe haladéktalanul hívta Pascal Martint, és megadta neki a pótlólagos engedélyt. Biztosította, hogy magától a CIA-tól tudja: de Vaumont tiszta, nem okoz problémát, ha belép az Államokba. Pascal gyomorgörcse nyomban elmúlt ennek hallatán, és tüstént értesítette a légitársaságot. A járat mindössze egy órát késik, az utasok nem rágnak be túlzottan.

Mike kérte Rafe-et, hogy küldje el neki a pótlólagos engedélyt, és mutassa meg a kérdéses utast. Sosem árt egy második pillantás, hátha még egy érdekes egyén tartózkodik a gépen. Pár perccel később ránézett a képernyőre, és csupán akkor tűnt föl neki az ismerős név. Theodora Morgan Pasquier. Mike egy éve olvasta azt a tragikusan végződő történetet. Az asszony egy elfuserált emberrablásban elvesztette a férjét és a fiát. Vajon elfogták az emberrablókat? Nem emlékezett ilyesmire. Más ismerős nem volt látható.

Ekkor az eszébe jutott, hogy de Vaumont-nak – vagy mint gyanúsítottnak, vagy mint üzlet-

félnek – van valami halvány kapcsolata az orosz hírszerzéssel, és elhatározta, hogy amint megérkeznek, nyomban ráállít valakit a franciára. Legrosszabb esetben pocsékolja vele az időt meg az adófizetők pénzét, másrészt viszont akár érdekes infókra is szert tehetnek, amit egyformán használhat Amerika, az Egyesült Királyságban az MI6, vagy a francia DGSE. Azon mélázott, hogy az oroszok nagyon hallatják a hangjukat mostanában. Rég voltak ilyen harsányak. Dől a pénzük a legkülönösebb helyekre, és olyan célokra, amelyekben több kormány is érdekelt. Felhívta a műveleti igazgatóságot, elrendelte, hogy kövessék Pierre de Vaumont-t, megadta, hányas járattal és mikor érkezik a francia. Elvégre bármikor lefújhatja, ha az ügynök netán azt mondja, hogy nem történt semmi érdekes.

Telefonált Londonba egy barátjának, aki a Scotland Yardtól került az MI6-hez. Mike hátradőlt nagy, kényelmes székében. Barna szemű, magas férfi volt, sötét haja már őszült a halántékán. Főiskolás korában futballozott a Notre Dame Egyetemen. Bostoni ír családban született, és eddig nagyon élvezte nemzetbiztonsági pályafutását. Egy szép szőke lány fotója állt az asztalán. Régi kép volt, Mike pillantása gyakran megállapodott rajta. Becky James. Együtt végeztek Langley-ben. Egy ecuadori titkos akcióban halt meg, Mike pályafutásának kezdetén. Az egyetlen nő volt, akit a férfi igazán szeretett, és megtanulta

belőle, hogy a szerelem nagyon kockázatos egy nemzetbiztonsági ügynök, főleg egy titkosügynök számára. Olyan fényűzés, amit nem engedhet meg magának. Onnantól óvakodott is tőle, pedig Becky olyan kedves lány volt. Mike még akkor is mosolygott, amikor Robert Richmond, akihez közvetlen vonala volt, fölvette a londoni MI6-nél a telefont.

– Időtlen idők óta nem hallottam rólad. Hol vagy, haver? – kérdezte Robert.

– New Yorkban. – Mike mindig élvezte az angollal folytatott eszmecseréit. Sok év alatt sok ügyben tanácskoztak már.

– Valami érdekes jelenleg? – Robert sejtette, hogy hivatalos okból hívják, és nem is tévedett.

– Semmi különös. Csend van – felelte Mike.

– Bár én is elmondhatnám. Rengeteg baj van Európában. Terroristák, orosz kémek, kettős ügynökök. Olyan érzés, mintha ismét kitört volna a hidegháború.

– Mi egy kicsivel távolabb vagyunk tőle, mint ti. Úgy fest, mintha az orosz kémek többsége megállna Angliában – jegyezte meg Mike. Robert helyeselt. – Ma felhívtak a CDG-ről egy utas miatt. Francia állampolgár. Pierre de Vaumont. A számítógép kidobta a nevét, de nem sok minden van róla. Hihetőleg kétes kapcsolatok, de az akármit jelenthet.

– Akarod, hogy utánanézzünk, mink van? – ajánlotta fel Richmond.

– Egész jó ötlet. Nektek talán több van róla, mint nekünk. Közelebb vagytok hozzá.

Robert begépelte a nevet a számítógépébe, aztán felolvasta az eredményt. „Piti alak, tolakodó nímand, afféle kapcsolatközvetítő, aki igyekszik befurakodni mindenféle üzletbe, és a jutalékokból él. Úgy néz ki, hogy ismer Európában mindenkit, akinek sok pénze van. Ott van minden buliban, és némelyik orosz meg közel-keleti haverja valószínűleg disznóságokat művel, de nincs rá kézzel fogható bizonyíték, hogy a francia is azt csinálná." Ha akarod, átküldöm, amink van. Nem úgy látom, mintha nagy probléma lenne, még csak kicsi sem. Több évig lakott Oroszországban, nyilván ott ismerte meg néhány kapcsolatát. Voltak más érdekes valakik a Tilalmin?

– Senki ismerős, és a gép sem jelzett senkinél. Theodora Morgan volt az egyetlen kivétel. Nem tudom, emlékszel-e rá. Egy luxuscikkgyártó nagykutyának az özvegye. A férjét és a gyerekét tavaly elrabolták, és meg is ölték, mert volt valami zűr a váltságdíj kifizetésénél. Lényegében mindenki mindent elcseszett, az asszonynak meg odalett a férje és a fia.

– Olvastam róla – tűnődött Richmond. – Az általános elkúrás esete állt fenn. Az a legszomorúbb, hogy a gyereket megölték. Nem hiszem, hogy elkapták volna őket. Ha jól emlékszem, oroszok csinálták, de mindenből, amit olvastam, az jött le, hogy irtó amatőrök voltak. Sajnálom

az asszonyt is. És nálad mi újság? Mikor mész nyugdíjba?

– Még van tizenhat évem – mosolygott Mike. – Nem panaszkodom. Szeretem a munkámat.

– Ja, én is. Kivéve, ha félresikerül. Mert néha megtörténik.

– Velünk is, de azért príma érzés, ha mindenki tudja, mi a dolga, és lefüleljük az ürgét.

– Képtelen munka egy felnőttnek, nem? – kérdezte Robert, és elnevette magát. – Olyan, mint rabló-pandúrt játszani életünk utolsó napjáig. – Csak ezt élő szereplőkkel játsszák, és van, aki meghal. Mint Becky. Mike soha életében nem félt. A kockázat együtt járt a munkájával, és ő számított a véletlenre, amikor aláírta a jelentkezési lapot. Nem bánta a magányos életet. Rengeteget dolgozott, és a fegyveres ellenség sokkal ártalmatlanabb volt, mint a szerelem.

Pár perc diskurálás után befejezték, és Mike ledőlt, hogy aludjon pár órát. Elégedett volt, amiért rákérdezett Pierre de Vaumont-ra. Ha a francia valami bajt keverne, a követője kiszúrja, és jelenti Mike-nak. Ők mindent megtettek a siker érdekében. Öt perccel később mélyen aludt. Párizsban ugyanakkor szállt fel a New Yorkba induló gép.